

ЯКЩО ВЖЕ НАВЧАЄШСЯ В АКАДЕМІЇ...

Шановна редакціє! Журнал ваш я передплачую з липня 1999 року — звідтоді, власне, як це порадив мені зробити наш мовник, заслужений вчитель Віталій Денисович Люлько. Порадив після того, як я сказав йому, що після закінчення школи вступатиму до Києво-Могилянської академії. Він попередив, що там дуже високі вимоги, що потрібно знати не лише англійську добре, а й українську, додавши при тому, що з нею в мене про-

блеми. Я, чесно кажучи, здивувався: невже я рідною мовою возмовляю гірше, ніж англійською? І тоді він пояснив: розмовляти і знати на рівні тамтешніх вимог — це різні речі.

Ще й пожартував: «Без підготовки і я, мабуть, не вступив би... Тож починай — я допоможу». Я щиро вдячний йому за додаткові заняття, за літературу з його бібліотеки, за те, що звернув мою увагу на ваш журнал, заснований тоді ще тільки Києво-Могилянською академією. Я все, пам'ятаю, сподівався, що ви надрукуєте тести, які там пропонують на вступних... На жаль, не дочекався. Але провалився я, звичайно ж, не через те. Занадто, мабуть, хвилювався. Тепер знайшов роботу, однак продовжую готуватися, і наступного року, якщо одужає мама, зроблю ще одну спробу. Але пишу я з іншого приводу.

Десь у вересні чи в жовтні почув по радіо цікаву передачу про екзотичний острів, на якому побували гості студії —

Ігор, здається, Мельниченко та Марія Горобець, яку одна з ведучих чомусь називала Марисею. Він — працівник туристичної фірми, вона — кореспондент журналу «Міжнародний туризм», а також... Хоча ні, про це трішки далі. Здивувало мене, що гість редакції — з прізвиськом на енко — говорив лише російською. Його колега, щоправда, українською — доволі впевнено, навіть розкуто, але припускаючись просто диких помилок. За ті кілька хвилин, що я слухав, в недільний ефір обідньої пори з її уст полетіли і «криші над храмами», і «трупні померших людей», і «чотири папірчика». А як вам таке? — жителі тамтешнього острова «знайшли гарний заробіток над туристами»... А ще вони «будуть за тобою біжати». А може, просто бігтимуть? Крім того, вони вміють не лише гостинно зустрічати, а й «проводжають гостинно і радісно». Станне взагалі звучить двозначно: це ж треба так допекти господарям, щоб вони раділи від'їздові молодій журналістці...

Справді молодій — маю на увазі не лише голосок, а й те, що вона, виявляється, одночасно є студенткою Києво-Могилянської академії. Ось це мене й збентежило. Хай уже, думаю, радіо «Ера» — там ще й не таке можна почути. Та й журнал — він виходить, здається, російською. Але як можна не відчувати відповідальності за авторитет такого навчального закладу? І за мову, до речі, також, бо ж слово — не горобець.

В.Костенко,
колишній абітурієнт.

P.S.

Давніші тести в мене є — купив в Академії, коли до Києва приїздив. Але варто, можливо, надрукувати у вашому журналі ще й торішні? Для таких, як я, дорога до столиці неблизька.

ФАКТИ. ПОДІЇ. ДАТИ

Християнська молодь та екуменізм сьогодні — такою була тема круглого столу в Національному університеті "Києво-Могилянська Академія", проведеного за ініціативою Студентського наукового товариства (зокрема Олексія Смирнова) та кафедри релігієзнавства.

Студенти-християни, серед яких були православні, греко-католики, протестанти, продемонстрували в ході розмови свою потребу діяти, брати участь у чомусь значущому для духовно-культурного й суспільного життя країни вже тепер, не відкладаючи на колись. Звісно, їм бракує покищо твердої світоглядної основи, як і орієнтації в складних церковних та суспільно-політичних процесах сучасності. Отож саме наближення молоді до реалій, що в них сьогодні існують церкви і сам екуменічний рух, врешті — з'ясування його мети, вочевидь і складають головний сенс подібних зустрічей. Один із учасників так і

сказав: «Екуменічні зустрічі потрібні для того, щоб самому чогось навчитися».

Отже, звернувшись до проблеми суперечливих стосунків між церквами: православними та православною і католицькою — студенти напевне не без користі й зацікавлення послухали думки одне одного та гостей, і зокрема священика УПЦ КП о. Сергія Станкевича, який торкнувся у своєму виступі речей насамперед сутнісних: «**Хто ми є, яку віру й культуру ми представляємо і маємо творити в сучасну епоху?** Сьогодні бачимо в Україні страшну поруйнованість традиції віри й культури. То хіба це не питання — насамперед стати кимось, визначитися релігійно й культурно, щоб знати, що ж захищаєш і обстоюєш перед іншими? Яку цінність ти сам вносиш у світ?»

Безперечно, на це годі було не зауважити, що українські православні церкви несуть за такий кризовий стан світогляду і

культури значну частину відповідальності, як і світська держава, що нав'язала церквам перманентний конфлікт. Словом, на думку студентів, православна Церква недостатньо працює з молоддю, не ставить перед нею завдання загальнонаціонального масштабу.

Керівник видавництва «Дух і літера» К.Сігов представив зібранню нові видання, зауваживши, що ці книги працюють на відновлення духовної традиції в нашому житті, а також оптимістично наголосив: «Молодь попри все здатна робити великі справи».

Учасники акції вирішили продовжити розпочату розмову, створивши для цього свій сайт в Інтернеті, та просити кафедру про можливість прослухати курс канонічного церковного права.

Про це розповіла своїм читачам православна газета «Наша віра».